Зрозумійти інвалідність

Малгожата Блотніцка

Інвалідність - це дуже неоднозначна та багатогранна концепція, тому існує безліч її визначень. Всесвітня організація охорони здоров'я (ВООЗ) прийняла дефініцію: «інвалід, це людина, у якої значні пошкодження і знизижена спроможність тіла викликають неможливість, утруднення або обмеження нормального функціонування в суспільства, беручи до уваги такі фактори, як стать, вік і зовнішні чинники.» Це дефініція. Це стосується всьеї популяції, оскільки це пов'язане з майже 15% населення. Крім того, кожна людина протягом життя може стати особою з обмеженими можливостями, і багато хто з нас буде відчувати втрату спроможності в процесі старіння.

Дефініція необхідна для установ і органів, що діють від імені людей з обмеженими можливостями, тому що це вказує на те, що люди, з різних причин повністю або частково несамостійні, що є основою для надання форм допомоги. Але це ні в якому разі не сприяє розумінню наслідків інвалідності для людей, які переживають її. Як це впливає на прийом світу, щоденну діяльність, взаємни відносини з іншими, самооцінку... Що таке інвалідність? Як можна її зрозуміти? На рівні співчутливої емпатії? ... Безумовно варто спробувати. Почніть з себе ... Подумайте, яке наше існування, наша присутність у навколишній реальності.

Завдяки системі перцепції (зір, слух, смак, запах, дотик) ми отримуємо інформацію про те, що відбувається навколо нас і в нас (наприклад, в якому положенні тіла знаходимось). Так що ми відчуваємо щось: ми бачимо, ми чуємо, ми відчуваємо дотик. Ці дані інтерпретуються корою головного мозку, звідти ми розуміємо, що відбувається навколо нас. Ми усвідомлюємо, що, наприклад, ми просто сидимо за комп'ютером і читаємо статтю. У той же час (іноді трохи рано чи пізно) наш мозок оцінює існуючий стан речей. Це емоції. Ми приймаємо емоційне ставлення до ситуації, в якій ми перебуваємо. В результаті ми готові приймати рішення - що далі. Якщо ви зацікавлені - продовжити читання, якщо нудно, ф ви розчаровані - виключити комп'ютер або шукати щось більш цікаве .. Ми просто вживаємо заходів. Ми продовжуємо ативність або її змінюємо. Яка ситуація людей з обмеженими можливостями? Труднощі можуть виникнути в самому початку, на «вході», тобто в зборі інформації з навколишнього середовища. Це може бути відсутність подразників, обмеження або порушення в обсязі зору, слуху чи інших сенсів. Дисфункції можуть впливати на один, два, або навіть всі сенси одночасно. Вони можуть мати дуже різноманітну форму та інтенсивність. Отже, враження, які вони передають від зовнішньої реальності, будуть відрізнятись від вражень середньої людини. Мозок отримує та обробляє дані, генерує картину реальності - і людина її приймає. Тому що це її світ. У осіб з перцептивною дисфункцією ці "світи" будуть більш-менш відхилятися від середнього рівня. В особливо трудної ситуації є люди, що страждають аутизмом, оскільки їх розлади можуть бути не тільки дуже широкими і дуже інтенсивними, але і змінні, яки є додатковими і дуже серйозними труднощами.

Отже, "якось" ми сприймаємо реальність, що оточує нас, і автоматично інтерпретуємо її на раціональному рівні. Просто розуміємо, де ми знаходимося, що відбувається навколо, звідки ми взялись тут, ... цей рівень розуміння дуже відрізняється і залежить від нашої інтелектуальної діяльності. На середньому рівні - ми маємо досить гарну інтерпретацію навколишнього світу, щоб працювати в ньому без аварії. Чим нижче - тим важче знати де, що і як. У разі людей з глибокою інтелектуальною інвалідністю, вони зазвичай отримують тільки стимули (і це, як правило, дуже спотворені), подразники, без можливості їх інтеграції, інтерпретації, запам'ятовування. У цій ситуації повсякденний досвід і повторні враження протягом дуже довгого часу можна розглядати як зовсім нове, а не досвідчене раніше. Така ситуація робить навчання неможливим.

Кожна ситуація, в якій ми опинимось, супроводжується певною емоційною оцінкою. Це може бути приємним, коли ми відчуваємо задоволення, почуття спокою ... це може бути тільки емоційним збудженням (наприклад, при очікуванні результату іспиту, і тільки він буде вирішувати, чи буде це радість або смуток), або можемо відчувати себе некомфортно, почуття небезпеки, страху, печалі. В безпечних ситуаціях повсякденного життя, коли немає нічого незвичайного або загрожуючого відчуватємо почуття спокою, ніжне визнання того, що є. Це безцінний почуття психофізичного благополуччя. Почуття емоцій суттєво не залежить від рівня сприймально-інтелектуальних здібностей. Це означає, що ми всі відчуваємо подібні емоції у відповідь на зовнішні та внутрішні почуття. Навіть якщо ми не можемо назвати їх, і ми не цілком усвідомлюємо пов'язаний з ними досвід.

В результаті прийому та інтерпретації реальності ми здійснюємо певні дії. Вони є відповіддю на наші потреби та очікування інших. Ми щось робимо, тому ми просто кудись ходимо, ми розмовляємо, слухаємо, а іноді — ми нічого не робимо. Ну, якщо це наше рішення. Гірше - якщо це необхідність. Люди з моторними обмеженнями не завжди мають можливість займатися діяльністю відповідно до власної волі. Іноді для них це просто складніше, але вони все ще можуть бути незалежними, іноді вони залежні від допомоги інших, а іноді їх можливості суттєво зменшуються. Варто відзначити, Жан Домінік Бабі (автор «Скафандр і метелик»), який після інсульту у віці 43 років, був паралізований. Він зберігав спогади про своє минуле життя, мав можливість відчувати і розуміти, але міг рухати лише лівою повікою. І, використовуючи це, він написав книгу.

Такі складні ситуації, з серйозними дефіцитами всіх аспектів свідомого існування, залучають маленьких дітей. Вони живуть у "власних світах" з дуже обмеженими можливостями їх розуміння, з великими труднощами виконування навіть найпростіших рухів. З природним бажанням випробувати психофізичне благополуччя. Навіть найглибші кількості батьківської любові не створюють можливості того, щоб рівень емпатичного резонансу дозволив відчувати «життєвий досвід» своїх дітей-інвалідів. Це біологічно неможливо. Оскільки кожен з нас має свій "перший дім" - тіло, яке генерує індивідуальний досвід та вчинки. Але ми можемо і навіть повинні знати про ці "відмінності". Відображати причини конкретних, іноді дуже нестандартних способів реагування. Зрозуміти їх, оскільки вони мають свої причини і зрозуміти те чому вони служать. І, перш за все, зрозуміти реальну потрібність, серед яких завжди буде прагнення безпеки, приналежності і любові. І нам треба прийміть їх, адже прийняття захистить від "змін будь-якою ціною". Це дозволить вам прийняти обмеження, сприяти розвитку та супроводжувати життя і дати почуття сенсу існування.

Ми всі хочемо жити в значущому та дружньому світі, серед дружніх людей. На доступному рівні активності. В почутті благополуччя. Я вважаю це можливим для всіх. Через відкритість, прийняття, доброзичливість та допомогу інших. Завдяки свідомості, доброзичливості та каналу емпатії доступного тільки нам — людям.

Малгожата Блотніцка